Ч. 272. Середа 4 (17) грудня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій год. дня по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Скликане соймів. — З ради державної. — Подорож ґр. Лямсдорфа до Відня.)

В політичних кругах потверджують, що закінченє угодових австро-угорских переговорів вже вскорі наступить. Головно заходять ся оба правительства над уложенєм проґрами на всякі случаї, іменно на случай, коли би австрийский парлямент не був спосібний до праці і автономічна митова тарифа мусіла би бути заведена на основі §. 14. Оба правительства порозуміли ся що-до способу полагодженя тої справи і справи торговельних договорів. — Neue fr. Presse доносить, обговорюючи оногдашну конференцию Селя з дром Кербером, що єсть дуже імовірним, що порозумінє між обома правительствами що-до митової угоди буде в найблизших днях цілком готове. Стане ся то під сильним вражінєм, яке викликало ухваленє нової тарифи в Німеччині, а також з причини вісти, що Німеччина гадає виповісти Австриї торговельний договор. — Виконуючий комітет молодоческого сторонництва відбуде засіданє під проводом дра Шілєніого. Ухвалено не входити в зносини з ческим клерикальним сторонництвом, лише візвати сторонництво староческе до утвореня з ними одного клюбу. — Ческа відповідь на німецкий комунікат єсть радше полемікою з німецкими жаданями і виказує длячого тих жадань Чехи по більшій части не можуть приняти. Ческа відповідь не ставить проґрами зі своєї сторони. Найбільше противлять ся Чехи зненесеню рад повітових і заведеню т. зв. окружних урядів. — Slav. Corresp. доносить: Виконуючий комітет ческого клюбу виготовив остаточно на вчерашнім повнім пополудневім засіданю языковий меморияд, котрий буде нині предложений до затвердженя молодоческому клюбови і консервативній шляхті. — В четвер, т. є. в дни відроченя ради державної, мають вести ся дальші переговори о австро-угорску угоду між дром Кербером а Селем.

Wiener Ztg. оголошує цісарский патент скликуючий сойми: Австриї долїшної на 19, Морави на 20, Австриї горішної і Форарльберґа на 22, Зальцбурґа, Стириї і Шлезка на 29, Істриї на 27 і відрочені сойми Гориції на 22, Чех і Галичини на 29 грудня с. р. Галицкий сойм має радити лише два дни, т. є. 29 і 30 грудня.

Вчерашнє засіданє ради державної розпочало ся о год. $3^1/_4$ по полудни. По інтерпеляциях приступила палата до дальшої дискусиї над похатною торговлею і ухвалила §. 16 і 17 закона. При кінци засіданя принято внесенє пос. Штайна, аби буджетову провізорию поставити на першій точці порядку дневного нинішного засіданя. Засіданє скінчило ся по год. $6^1/_2$ вечером.

Pol. Corr. доносить з Петербурга, що ґр. Лямсдорф, російский міністер справ заграничних, котрий доси не мав нагоди представити ся Цісареви Франц Йосифови, прибуде вскорі до Відня і буде принятий Цісарем на авдиенциї. В віденьских дипльоматичних кругах привязують до тої подорожи дуже велику ваґу і уважають єї не лише звичайним актом чемности. Супротив критичного економічного і політичного положеня на Балкані і ухваленя нової німецкої митової тарифи, хоче російский міністер справ заграничних порозуміти ся лично з ґр. Ґолуховским і війти з ним в близші відносини.

Новинки.

Львів дня 16-го грудня 1902.

— **Іменованя.** П. Міністер торговлі іменував офіциялів почтових: Івана Шогайского в Кракові 2, Михайла Барнича в Бучачи, Кароля Антоневича у Львові 1, Натана Ґольдгамера в Дрогобичи. Франца Міллера у Львові 6 старшими офіциялами

4)

УСЬМІШКА ДОЛЇ.

(З польского — Гайоти.)

(Дальше).

Може Войціхова, що єму спрятує і варить, лишила де огонь в мешканю, і пожар вибух в часі єго неприсутности? Сьвіт так скупав ся в полумінн перед єго очима, що той здогад насуваєсь єму як продовженє погасаючої на небі луни.

Так — то було би правдиве нещастє. Належалось би єму перейти ся ще трохи — так каже звичай, але має таке вражінє, що якась рука положилась єму на рамени і примушує єго до повороту. То таке дивне, а разом з тим таке прикре, що пан Мечинець завертає не надумуючись, а навіть прислішує кроку.

Тепер має перед собою сірaві, холодні, високі облаки і малий кружок вчасного місяця, що висить над далеким темним лісом. Місточко, мов плоска, мрачна маса, в котрій; немов забуті іскри в попелі, миготять ще тут і там на шибах рожеві сьвітла.

Пан Мечинець вже цілком певний, що дома жде на него щось злого; не здивуваєсь би, коли би під нарожною каменичкою, в котрій мешкає, застав товпу людий і дві, одинокі сикавки, які місточко має, при повній роботі. Тимчасом стрічає єго звичайна, глуха пустка сірої години, в ніоднім вікні ще не сьвітить ся, а обдерті стіни, здаєть ся, дрімають та снять о тинку, що вже давно з них облетів. В сіни вже темно як в забитій бочці, що також єсть ознакою нічим незаколоченого порядку річий, бо тутешні властителї домів, шануючи свободу своїх чиншівників, далекі від накидуваня їм звичаїв, суперечних з вказівками самої природи. Ніч єсть від того, щоби було темно, а хто хоче, аби єму було видно, то може собі посьвітити, а хто ні, то й так трафить.

Доказ на пану Мечинци. Не упав до пивниці, бо знає, що двері, які ведуть до неї, уміщені коло самих сходів, ніколи не замикають ся, не спотикнув ся на шестім степени, бо памятає, що той від чотирих літ заломив ся, як зі справедливим обуренєм говорить сам господар; сила привички охоронила єго також від удару головою о незвичайно низький одвірок єго власного мешканя, і від того, що не упав через неімовірно високий поріг.

Дійшовши в той спосіб без ніякої пригоди до середини, пан Мечинець потирає горячково сірник і роглядає ся довкола. Вже на вступі нюх успокоїв єго що до пожару, лише сильна пригадка капусти, котру мав на обід, подразнила єго ніс, впрочім ніякої примішки загару, а тепер і очи впевняють єго, що всьо в порядку. Хвилька — і мала лямпа з білою покривкою кидає ясний круг сьвітла на середний стіл, окритий червоною в цьвіти серветою і на уміщений на ній дротяний кошик з булками, приготовленими вже до вечері. Ті булки великі, тяжкі, зле випечені, дивно успокоюючо ділають на пана Мечинця. Насамперед — немов би ждали на него, а чоловікови, котрого ніяке живе єство не витає дома, миле єсть навіть таке мниме дожиданє зі сторони мертвих предметів.

„Видиш старий!“ — немов добродушно говорять — „лучилось тобі се і те, а ми тут спокійно лежимо і зїш нас обі зі смаком, як кождого вечера“.

Той сам докірливий, але й лагодячий вигляд має крісло з поручем коло стола, відсунене так, як з него встав по обіді, і домашний халат, що висів на гвозди коло ліжка, в котрий зараз перебере ся, і оба вікна, прислонені занавісами, особливо то в противній від входу стіні, і величезний комин, печ з анґлійскою кухнею, на котрій варить ся, навіть великий гак, вбитий побіч малих дверий, що вели до малого, темного альковика, де складали ся всілякі річи і деякі господарскі припаси.

Пан Мечинець приходить цілком до рівноваги, а навіть має чувство великої безпечности і затишности. Якась моральна заморозь виходить з него серед тих чисто білених стін. Сьвіт? чи є який сьвіт поза ними? а як єсть, чи може що з него сюди заблукатись? От, непотрібно вкоротив мій прохід.... А так красно було на гостинци.... так красно особливо, коли перестало бути так червоно....

Тяжкі кроки роздають ся на сходах. То стара Войціхова, о котрій в місточку говорять, що „заводить по небіщиках“.

То правда, що в тім напрямі она вправна і дійшла до майстерства, завдяки чому має в що одіти ся і на чім спати і діти не сьвітять тілом і спаралїжований муж має яку таку вигоду; инакше деж би она одна женщина мо-

почтовими, а Дирекция почт і телеґрафів полишила всїх в дотеперішнім місци службовім.

— **ВПреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий** вернув до Львова в недїлю 14-го н. ст. грудня. В пятницю і в недїлю буде рукополагати кандидатів до сьвященьства з львівскої і станиславівскої епархії.

— **Фізиком міским у Львові** вибрала в четвер рада міста Львова дра Левежиньского, дотеперішного міского лїкаря І. дїльницї, зятя віцепрезидента М. Михальского, 66 голосами на 74 голосувавших.

— **Важне для катехитів і тих, що учать релігії в народних школах.** Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих поленене ся в дуже приступний спосіб науку релігії для дїтий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дїтий шести степенїв науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всї три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по цїнї 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю єдиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного християнина-католика.

— **Загальні збори** тов. св. Ап. Петра відбудуть ся дня 30 н. ст. грудня 1902 о год. 9-ій з рана у Львові в гр.-кат. дух. семинариї. Наколи би однак на сей час статутом вимаганий комплет не явив ся, відбудуть ся без огляду на число прибувших загальні збори того самого дня о год. 3 ій пополудни.

— **Про побут Впр. Митрополита Шептицкого** в Боснї пише до „Дїла" один з місцевих руских поселенців: В часописях було звіщено, що Преосьв. Митрополит Андрей Шептицкий був в Сараєві і там відчитав Службу Божу. По сьв. Михайлї приїхав митрополит в сторони Прнявор і бавив там через 6 днїв. Радість наших бідних виходців була дуже велика, як тілько завитав до них їх пастир; з жалю і радости падали они на колїна, бо вже не гадали видїти „такої особи в так пустім краю". Митрополит переcповідав всїх, а тих, що уміють читати, позаписував собі і обіцяв прислати їм книжки. Як настав день прощаня, всї дуже плакали. Преосьвященний промовив до них: „Не плачте — казав — мої дорогі братя і сестри, я їду від Вас до Відня на дві недїлї і там буду за вами вставляти ся, та будьте певні, що дістанете царовину; аж за дві недїлї верну до Львова і тогди пришлю вам книжки". Безперечно, що Преосьвященний не залишить потрудитись за бідними поселенцями, тим більше, що они его живо обходять а нарід тут потребує справдї помочи, бо находить ся в дуже лихім положеню.

— **Візитация школи.** П. віцепрезидент ради шкільної краєвої, др. Едвін Плажек, звідав дня 11. грудня, в часї від 9 до 11 години, в товаристві інспектора Бол. Барановского, приватну школу видїлову женьску, удержувану руским Товариством педаґоґічним, а уміщену при площи Стрілецкій у Львові. До школи тої, що удержує ся переважно приватними жертвами, учащає стокількадесять дївчат. Інспекция застала в І. клясї (званій загально „пятою") 19, в ІІІ. 34, в IV. 34, в V. (званій звичайно „девятою") 13 учениць. П. віцепрезидент прислухував ся лекциям рускої мови в клясї І. (учителька п. Білецка), польскої мови в клясї V. (учителька п. Сабатівна) і історії штуки в клясї IV. (учить того предмету проф. ґімн. Білецкий). Був також на лекциї рисунків в клясї ІІІ. (учителька п. Прокешівна).

— **Для небезпечних божевільних.** Видїл краєвий визначив краєвого інспектора шпиталїв, дра Савицкого і примария львівского шпиталю дра Опольского до комісиї, котра має оглянути замок і належачі до него будинки в Кристинополи та висказати свою гадку, чи не далось би ужити того будинку на поміщене невилїчимих хорих на умі а небезпечних для їх окруженя.

— **Катастрофа на совганцї.** Страшна пригода стала ся сими днями в Ґертфорд в удїльній державі Конектікет в північній Америцї підчас фестину на ледї. Величезна товпа гостий окружила була граючу оркестру, коли нараз лїд заломив ся на яких сто метрів далеко і множество людий упало у воду; 40 з них утопило ся в ставі. Кількадесять инших виратувало ся щасливо із студеної купелї.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Ради господарскі.

— На що треба малому господареви в нинїшних часах памятати. Не то вже господар, але й кождий чоловік, котрий має трохи розуму в голові і сили та охоти до працї, повинен старати ся о то, щоби о скілько можна зробити ся независимим від тих неприязних єму обставин, котрі легко сам може предвидїти, значить ся, від всего того, чим сам собі може дуже легко зашкодити. Господар ґрунтовий єсть о стілько в лїпшім положеню, що має свій власний кусник землї, свій кутик, і бодай не потребує побоювати ся, що его могли би викинути на улицю. Але мимо того й неодин господар ґрунтовий стає нераз навіть дуже зависимим, а та зависимість зводить его дуже часто на нужду. Найважнїйша річ для кождого господаря, а тим більше малого, єсть в нинїшних часах та, щоби він зробив ся независимим не то вже від лихви, але хоч би навіть і від позички, а відтак і від прошеної роботи. Що лихва руйнує кождого, о тім не треба й говорити; але дуже часто навіть і зовсїм не лихварска позичка може коли вже не руйнувати его, то все-таки ослабляти его силу господарску. Хто позичає, обертає чужими грішми, а коли ще позичив не на доробок лиш на видаток, то по правдї працює на другого, бо мусить дивити ся, щоби віддав і тягнути ся з послїдного; він лиш хвилево нїби собі поміг, але поправдї тота поміч его не підратувала, не помогла єму двигнути свого господарства, лиш поставила его в зависимости від другого, від того, у кого позичив; він мусить стояти єму о ласку, все одно, чи то був банк, чи якась приватна особа. Так само і прошена робота не може вийти господареви на хосен. Малий господар змушений дуже часто шукати якоїсь побічної роботи, якогось зарібку, щоби ним збільшити свої доходи. Коли він ходить і шукає роботи у других, нїби аж просить ся до неї, або коли другі лиш знають, що він конче потребує роботи, то се обнижає цїну его роботи, бо ті, що мали би роботу для него, навіть мимо волї використовують его потребу і платять тодї менше, тим менше, чим більше таких, що шукають роботи. Се річ зовсїм природна, бо чей нїхто не буде платити робітника дорожше, коли може мати его дешевше. — Може хтось погадає собі, що отсе лиш пусте балакане, що так не єсть, як ми кажемо, що без позички не можна обійти ся, і що она не шкодить, що прошеної роботи нема і т. и.; але нехай лиш кождий, що так погадає, розважить добре, що значить позичка і брак бічного зарібку для малого господаря, то і сам признасть, що треба добре над тим подумати, як би той господар міг забезпечити ся від позички і прошеної роботи, а ми від себе подамо в сій справі кілька гадок.

гла заробити на удержане цїлої родини. Нехай лиш хто „з польских" в місточку віддасть Богу духа, Войціхова вже має запаску при очах, вже летить дїлити жаль родини і так уміє скористати з загального смутку, що все собі щось випросить, тут трохи біля, там спідницю або кафтан, там знов хустку чи чоботи. Що їй на власний ужиток злишне, то продасть і заплатить комірне.

Так притім вложила ся до тих процентів від капіталу смерти, що уважалась би покривдженою, коли би хто в місточку позволив собі умерти без якоїсь для неї користи; однако верхом єї надїй єсть пан Мечинець.

Не щоби єму желала смерти! Боже борони! Войціхова добра женщина і коли би занедужав, ратувалаб его як рідна мати; але так вже собі уложила, що мусить дістати по нїм цїлу постіль і „статки".

Єсть то навіть з деякою користию для пана Мечинця, бо Войціхова — уважаючи всї ті річи за свою будучу власність, дуже о них дбає.

Одно можна би їй закинути: іменно, що як кождий рід занятя лишає свій слїд на дотичнім чоловіцї, так і она обертаючи ся все серед домовин і похоронів, виглядає все немов би плакала по умерлім; навіть коли здає рахунок із закуплених річий, вставляє в свою бесїду такі слова, як „царство небесне", „земля пером", вічная память", а сама стоїть підперши бороду рукою і киває головою і глядить в землю так нануро, немов би перед собою бачила отверту могилу.

Нинї займає єї цїлком смерть богатої різнички. Тїло вже оглядала; але не могла ще побачити ся з „фамілїєю", отже побіжить ще раз, лише самовар вставить і так вже єсть там гадкою, що входячи говорить:

— Вічная память!

Нараз схаменувши ся, сама собою згіршена плює:

— Тьфу! Бодай же тебе.... Слава Ісусу!

— На віки — відповідає усьміхаючи ся пан Мечинець, на котрім та похибка не зробила нїякого враженя. — То ви мене вже на той сьвіт виправляєте?

— Ії! та де! Нехай пан здорові жиють і сто лїт. То лише так із скорости.

— А то ті Курієри.

То мировий судия присилає пану Мечинцеви раз на тиждень кілька ґазет, що становлять его власний корм духовий; але для Войціхової всї ті часописи суть Курієрами.

— А добре, добре! — відповідає з вдоволенєм пан Мечинець — буде що вечером читати. А ті з тамтого тиждня зараз віднесїть. Лежать там коло вікна.

— Що панови з того читаня — говорить Войціхова фільософічно, вкидаючи до самовара вугле — лише обрза Бога, нічого більше. На то Господь людям дав „друковане", аби на тім в церкві молили ся. Ой так, люди жиють як колиб нїколи не мали умирати.

Пан Мечинець знов добродушно усьміхає ся і отвирає велику шафу, переділену на дві нерівні части, котра служить рівночасно на склад одежі і становить ряд комори. На найвисшій полици, над цукорницею, пушкою від чаю, фляшкою малинового соку і такими иншими припасами, стоїть магонева скринка, а в нїй всї памятки минувшини: трохи документів родинних, листи жени, сина, пожовкла китиця ще з вінчаня, кілька фотоґрафій, три горсточки землї, в маленьких, шовкових мішочках: один з Мечек, а два з варшавского кладовища і ще кілька дрібниць.

Пан Мечинець нїколи до них не заглядає, нїколи; але скочив би за тою скринкою в огонь і у воду і боронив би єї сто раз більше як житя, коли би єму хотїли єї відобрати. Побіч скринки стоять дві скарбонки. Одна більша, бляшана з колодочкою і з написом на наліпленій посередині картцї: „На недугу і похорон", друга округла, глиняна, така, яку дає ся дїтям, аби їх научити ощадности.

Пан Мечинець що півроку товче таку скарбонку і єсть справдї щось дитинного в радости і зацїкавленю, з якими забирає ся до тої роботи, з якими цїлі тиждні наперед о нїй думає. Відбуває ся то звичайно вечером, по чаю, при замкнених на оба спусти дверях і по заслоненю вікон. Пан Мечинець засїдає вигідно, розбиває скарбонку о помост і грошї, між котрими найвисшою монетою буває десятикопійка, висипує на червону сервету, та невідмінно повтаряє:

— Цікавий я, чи буде більше? Менї здає ся, що буде богато більше.

— І звичайно буває більше. Часом о кільканайцять копійок; часом о кілька рублїв.

Тодї пан Мечинець має хвилю щирої радости.

Злишну решту міняє на якусь одну більшу штуку і вкидає до бляшаної скарбонки; тамтїж грошї висилає на другий день почтою, під адресою одного з банкових домів у Варшаві. В кожду таку пересилку всякає пів року его сїрого житя; пів року грошевих щоденних

— Компост в малім господарстві. (IV.) Хто би хотів поправити компостом своє поле або город, в котрім брак вапна, той мусить конче старати ся домішувати до него тинку з мурів, пороху з доріг або таки й самого вапна. В сім послідним случаю треба вапно лиш так згасити, щоби оно розсипало ся. Готову купу треба від часу до часу поливати гноївкою або й самою водою, але так, щоби она не була занадто мокра. Раз або два рази до року треба цілу купу переробити. Коли купа складає ся з дрібного і легко гниючого материялу, то вистане переробити єї раз на рік; коли же материял грубший, то треба два рази переробити, а то робить ся так: Насамперед до такої роботи треба мати відповідний прилад — мотику або т. зв. копачку; есть то ніби сапа з двома плоскими, на кінци острими зубами і в горі над ушком на держак може мати ще рід вузкої а кінчастої сапи, але може бути і без неї. Тою копачкою скопує ся купу на однім кінци просто з гори на долину, раз коло разу, перемішує ся добре і так перероблений материял перевозить ся тачками на другий конець купи і тут сипле ся коло него. Другу перероблену часть сипле ся коло тамтої і т. д., аж в той спосіб переробить ся цілу купу, аж наконець в так перероблєного материялу сипле ся знову на давнім місци нову купу. Тогди той материял, що був давнійше на горішнім кінци, прийде на долішній, а той, що був на долішнім, прийде на горішний. Пересипану купу укладає ся знов так само як давнійше, рівномірно верствами і потолочує ся добре. Хто би міг дешево роздобути томасівки або каініту (калуской соли), може їх ще домішати при сій роботі. Готову купу присипає ся знову трохи землею і тоді можна єї ще обсадити гарбузами, або ще ліпше обсіяти білою, жовтою або й синою вовкиною (дубіном) або гречкою. Через то купа буде мати не лиш добру тінь, але ще й призбирає ся в ній від сих ростин подостатком душня (азоту). На так перероблену купу не можна вже складати нового материялу; з того треба робити нову купу.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— На засіданю комітету галицкого ц. к. Товариства господарского дня 6. с. м. ухвалено: Заложити в Нижневі вівчарню раси „чушки"; заложити хліви розплодові: в Тарнавици (у В. Ситарского), в Марківцях (у Ів. Заґурского і Николая Михайлюка), в Отинії (у Ів. Шнайдера), в Мацьковичах (у Людв. Скібневского), у Віцини (у Миросл. Едера і Амалії Мадейской), в Делієві (у Стеф. Цацаровича). П. Людв. Абґарович має бути представлений Виділови краєвому на посаду інструктора годівлі худоби на місце бл. п. Григор. Глуховского. — Бар. Бруницкий предложив подане ради відділу жидачівского о охорону Бойків, що продають садовину у Львові, від змагань львівских торговельників, котрі намагають ся у львівскій раді громадскій обмежити торговлю Бойків у Львові. Ухвалено віднести ся до президиї маґістрату о задержане набутих прав Бойків як в інтересі садівництва, так і в інтересі споживників.

— Іспити для ковалів, що не учащаючи на курс кутя в школі кутя коний, хотіли би узискати съвідоцтво уздібненя, будуть від тепер відбувати ся лиш в Ярославі, Коломиї, Львові і Кракові.

— Галицко-буковиньске акцийне товариство для фабрикациї цукру мало сего року 600.000 К страти. Фабрика сего товариства виробляла доси лиш сирий цукор і т. зв. цукровий пісок. Ухвалу білянсу відложено до 20 січня 1903 р.

— Збіжева торговля. В наслідок того, що на европейских торгах нема великих запасів збіжа, а плявба на ріках в наслідок морозів зовсім устала і довіз значно зменшив ся, ціна збіжа пішла досить значно в гору, мимо того, що вже тепер сподівають ся з Арґентини великого довозу і що в Росиї та Анґлії оголошено величезні запаси пшениці і жита. Ціна пшениці підскочила у Відни на 15 до 20 с., жита о 10 с. На ячмінь єсть малий попит і ціна майже не змінила ся. Овес пішов лиш незначно в горі, а сподівають ся, що й ціна кукурудзи піде в гору. Ціна ріпаку держить ся слабо.

— **Ціна збіжа у Львові** 15-го грудня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·20; жито 6·60 до 6·75; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 5·25 до 5.75; ячмінь броварний 5·75 до 6·25; ріпак 9·50 до 9·75; льнянка 8·50 до 8·75; горох до вареня 7·50 до 10·—; вика 5·75 до 6·—; бобик 5·75 до 6·20; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·20 до 6·40; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 55·— до 75·—; конюшина біла 75·— до 125·—; конюшина шведска 65·— до 95·—; тимотка 25·— до 32·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 16 грудня. Цісар не поїде сего року на Різдво до своєї дочки до Вальзе лише перебуде сьвята у Відни.

Відень 16 грудня. Др. Кербер радив вчера з провідниками парляментарних сторонництв.

Петербург 16 грудня. „Правіт. Вєстнік" оголошує дуже обширну ноту росийского правительства в справі відносин на балканьскім півострові. З огляду на грізне положенє, росийске правительство робить Туреччині предложенє, аби чим скорше приступила до заведеня ладу.

Ля Ґуайра 16 грудня. Анґлійці займили укріплений форт Лібертадор і висадили єго у воздух.

Берлин 16 грудня. Вчера вручив австрийский амбасадор Седень ґр. Більову з порученя Цісаря Франц Йосифа портрет монарха.

Льондон 16 грудня. В палаті льордів заявив міністер війни, що анґлійске правительство одержало від Сполучених Держав предложенє, аби справу венецуельску полагодити мировим судом. Анґлійске правительство розважує то предложенє.

ощадностий; пів року сьмішних, прикрих обчислень і заходів, бо розходило ся все о суму низшу як десять рублів. Заходи ті були прикрі, бо то послідна нитка, яка лучила того чоловіка з житєвими інтересами.

Сягала она дуже далекої минувшини і спасла ся дивним случаєм, з поміж тілько сильнійших ниток, які доля порвала. Колись ще будучи малим хлопцем, одержав пан Мечинець льос премієвої позички в дарунку від свого хрестного вітця. Був то дуже шанований в околици дідич і чоловік, о котрім говорено з гально, що має щасливу руку. Не справдило ся то вимково на єго похрестнику; поза тим вело ся єму все і у всім; чого діткнув ся, вже тим самим мав поводженє і він сам так дуже в то вірив, що даруючи льос, так промовив до хлопця:

— Памятай хлопче, що тут сидить щастє. Причаїло ся, але сидить і пильнуй, аби ти що не сполошив. Коли би, що не дай Боже, було з тобою коли зле, продай послідну сорочку, а того куспика паперу не продай. Даю тобі єго на щастє і побачиш, що вчаснійше чи пізнійше так стане ся. Ніколи ще не завело мене моє добре причутє.

Літа минали, неповодженя спадали одно за другим на пана Мечинця, а ті слова, що походили з уст чоловіка, котрому всьо сприяло, котрого щаслива звізда здавала ся бути немов противностию щербатої долї пана Мечинця, набрали для него просто віщого значіня.

Був би дійстно продав скорше послідну сорочку, як той льос, в котрім, доки жив син, бачив одиноку надію ліпшої материяльної будучности для свого каліки.

Але прийшла така хвиля, найтяжша з тяжких, що мусів єго заставити. Знакомий банкир виплатив єму суму мало що меншу від курсу, вдоволив ся уміреним процентом і лише застеріг собі якусь часть на случай виграної.

Пан Мечинець радо згодив ся на ту умову; впрочім обіцював собі вскорі викупити льос, але не прийшло до того. В безнастанній муці вязати конець з кінцем минали літа і ніколи ні один з тих кінців не показав ся на стілько довгим, аби єго можна було на ту ціль обернути. А відтак пан Мечинець лишив ся сам на сьвіті і гадка о виграній перестала для него цілком істнувати. Хотів навіть занехати сплачуваня процентів і лишити тим способом невикуплений папір банкирови, але по розвазі видалось єму, що то було би немов обидою для чесного чоловіка, котрий вже давно не жив і збезчещенєм єго памяти.

Посада в місточку давала єму так сьмішно малий дохід, що хотячи жити і щадити ще щось на ті два случаї, о яких говорила бляшана пушка, мусів справді числити ся з кождим грошем. Отже спершу з прикростию, але з часом в тій безмежній одностайности свого житя та копійкова ощадність зависима від подешевленя або подорожіння мяса, набілу, ярин случайно користного закупленя кірця барабол або фіри дров стало для пана Мечинця розривкою, а вислід єї предметом зацікавленя і радости.

(Дальше буде).

— **На коляду і на дарунки в день сьв. Николая** для молодїжи надають ся дуже добре ілюстровані видання рускої товариства педаґоґічного у Львові, як ось слідуючі:

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. ІІ. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. ІІ. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).